

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **PLP INVEST Moravia s.r.o.**
sídlem Zaoralova 1901/1, Brno
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem Lidická 960/81, Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2024, č.j. 7497/1.30/19-13,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

1. Předmětem sporu je otázka, zda žalobce umožnil výkon nelegální práce dvěma cizincům podle § 5 písm. e) bodu 1. a bodu 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023.
2. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. 21765/9.30/19-21, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť dne 9. 8. 2018 na pracovišti Daikin Device Czech Republic s. r. o. („Daikin“) umožnil dvěma cizincům ukrajinské státní příslušnosti P. I. a I. I. výkon závislé práce spočívající v třídění odpadu dle materiálu a úklidu při realizaci výměny a opravy spalovací komory mimo pracovněprávní vztah (čímž porušil § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce) a bez povolení k zaměstnání (čímž porušil § 89 zákona o zaměstnanosti). Za výše uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 110 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Žaloba

4. Žalobce namítá, že na pracoviště společnosti Daikin vyslal výhradně svého zaměstnance A. I., který zde vykonával pomocné práce a třídění odpadu na základě objednávky společnosti MÜHLHEIM CZ s.r.o. („Mühlheim“). Zbylé dva cizince (P. a I. I.) nikdy nezaměstnával, práci jim nijak neumožňoval ani je nezná. Závěr žalovaného, že tomu tak bylo, je nesprávný a nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný dovodil naplnění znaků skutkové podstaty přestupku výhradně z vyjádření společnosti Mühlheim a jejího jednatele, z vyjádření družstva Staves.cz („Staves“) a částečně z výpovědí P. a I. I. a pana P. Tato tvrzení žalovaný přijal bez jakýchkoliv výhrad, ačkoliv žalobce opakovaně zpochybňoval jejich hodnověrnost.
5. Z vyjádření Staves a z dohod o ukončení pracovního poměru nelze jednoznačně vyvodit, že P. a I. I. na pracoviště nemohlo vyslat toto družstvo. Vyjádření J. M., který tvrdil, že o práci vykonávané cizinci jednal se zaměstnancem žalobce, není vůbec pravdivé. Zmíněná tvrzení nejsou důvěryhodná a mohou být motivovaná snahou vyhnout se vysoké pokutě za umožnění výkonu nelegální práce.
6. Žalobce tedy nesouhlasí s hodnocením jednotlivých důkazů žalovaným. Nelze říci, že by neexistovaly důvodné pochybnosti o tom, zda se přestupku nedopustil nikdo jiný. Vzniklé pochybnosti vykládal žalovaný v neprospěch žalobce v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Tím zasáhl do žalobcových veřejných subjektivních práv a porušil zásadu rovnosti a právo na spravedlivý proces.
7. Navrhl tedy, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se žalobní argumentací nesouhlasí a odkazuje na napadené rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Skutková podstata přestupku byla prokázána

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

a námitky žalobce byly v rozhodnutích řádně vypořádány. Vzhledem k tomu, že řízení před správním orgánem prvního a druhého stupně tvoří jeden celek, nebylo nutné, aby žalovaný dopodrobna rozebíral každou jednotlivou námitku, pokud souhlasil s hodnocením správního orgánu prvního stupně.

9. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, neznamena, že by se žalovaný s nějakou námitkou nevypořádal. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je dostačující, pokud rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentaci na podporu závěrů správního orgánu. Totožnými námitkami se již Krajský soud v Brně zabýval v rozsudku ze dne 10. 2. 2022, č. j. 62 Ad 2/2020-67, přičemž neshledal v hodnocení žalovaného pochybení. Žalobce v žalobě neuvádí žádné nové skutečnosti, kterými by se žalovaný nebo správní orgán prvního stupně již nezabývali. Podstatou přestupku je posouzení, zda žalobce umožnil cizincům (P. a I. I.) výkon závislé práce bez příslušného povolení a zda na něj dopadaly povinnosti s tím spojené. Na základě provedených důkazů a zjištěných skutečností dospěl žalovaný k jednoznačnému závěru, že to byl žalobce, kdo nelegální práci cizincům umožnil.
10. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba **není** důvodná.
12. Ze správního spisu vyplývá, že Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj vykonal dne 9. 8. 2018 kontrolu na pracovišti společnosti Daikin na adrese Švédské valy 1227/2, Brno. Na tomto pracovišti byli při výkonu práce zjištěni cizinci ukrajinské státní příslušnosti P. a I. I. V rámci provedené kontroly a následně i v rámci řízení bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno, že oba cizinci na pracovišti prováděli třídění demontovaných dílů a úklid pracoviště po demontáži, tedy prováděli závislou práci bez platného povolení k zaměstnání, jež jako cizinci potřebovali podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti k tomu, aby mohli být zaměstnání. V rámci řízení bylo dále zjištěno, že společnost Daikin měla uzavřenu smlouvu o dílo se společností OEP Solution s.r.o., v rámci které měla mimo jiné provádět předmětnou demontáž, třídění dílů a úklid. Za provedenou práci odpovídala společnosti OEP Solution s.r.o. společnost Mühlheim, která uzavřela se žalobcem smlouvu o dílo na provedení předmětných prací (viz č. l. 8 správního spisu, č. j. 31950/9.71/18-8). V konečném důsledku tedy za provádění prací, jež cizinci vykonávali bez povolení k zaměstnání, odpovídal žalobce. Správní orgán prvního stupně tedy na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že cizinci vykonávali pro žalobce závislou práci mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákoníku práce. Za výše uvedené byl žalobce rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 8. 2019, č. j. 21765/9.30/19-8, shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jelikož umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ještě z dalšího přestupku, jež se týkal nelegální práce jiných dvou cizinců; ve vztahu k tomuto přestupku však bylo následně přestupkové řízení se žalobcem zastaveno. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno žalovaným v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 17. 1. 2020, č. j. 7497/1.30/19-3. Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 17. 1. 2020 podal žalobce žalobu k soudu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10. 2. 2022, č. j. 62 Ad 2/2020-67, Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dle soudu nebylo prokázáno spáchání druhého z přestupků. Co se prokazování nyní projednávaného přestupku týče, neshledal soud v postupu žalovaného žádné vady a žalobcově argumentaci nepřisvědčil. Kasační stížnost žalovaného podanou proti rozsudku soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2023, č. j. 4 Ads 57/2022-26. Žalovaný pak následně v souladu s názorem soudu zrušil část svého rozhodnutí a věc vrátil zpět správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Ten následně řízení ve věci druhého z řešených přestupků zastavil a ve vztahu k prvnímu z přestupků rozhodl znovu vázaný názorem soudu tak, že žalobce opětovně shledal vinným z výše popsaného přestupku rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. 21765/9.30/19-21. Proti tomuto rozhodnutí následně podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

13. Žalobce zpochybňuje závěry správních orgánů o naplnění skutkové podstaty přestupku. Upozorňuje zejména na skutečnost, že závěr o spáchání přestupku nemá oporu v provedeném dokazování.
14. Z výše uvedené rekapitulace vyplývá, že zákonností postupu žalovaného ve vztahu k nyní projednávanému přestupku se soud již jednou zabýval. Vzhledem k tomu, že po vrácení věci žalovanému nevyvstaly žádné nové skutečnosti, jež by před tím nebyly známé, setrvává soud na svém názoru vyjádřeném v rozsudku ze dne 10. 2. 2022, č. j. 62 Ad 2/2020-67, kterým byl ostatně vázán i žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Byť bylo tehdy napadené rozhodnutí zčásti stíženo vadou týkající se neprokázání spáchání druhého z přestupků a z toho důvodu bylo zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení, šlo pouze o část týkající se jiného než nyní projednávaného přestupku. Ohledně nyní projednávaného přestupku soud již dříve uzavřel, že správní orgány dostatečně prokázaly naplnění jeho skutkové podstaty a nedopustily se žádného pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost tehdy napadeného rozhodnutí (body 16-25 rozsudku č. j. 62 Ad 2/2020-67). Polemika s tímto závěrem soudu v nynější žalobě je bezpředmětná, neboť i soud rozhodující v nynější věci je vázán závěry vyslovenými v předchozím zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Platí totiž, že v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek již „*[n]ení prostor pro polemiku*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, čj. 1 As 312/2020-39, bod 32; rozsudek ze dne 1. 9. 2010, čj. 3 As 9/2010-73, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50). Soud tedy pouze ve stručnosti k argumentaci žalobce uvádí následující.
15. Dle žalobce nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku bez rozumných pochybností.
16. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti platí, že se právnická osoba, nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím že „*umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2*“. Nelegální práci se přitom podle § 5 písm. e) bodu 1 a 2 zákona o zaměstnanosti rozumí „*závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovně právní*

vztah“, resp. „práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“ Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti pak může být cizinec zaměstnáván, je-li držitelem „platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty“, anebo podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, má-li „platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky“.

17. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda výkon závislé práce P. a I. I. naplňoval znaky podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, tedy zda cizinci vykonávali práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, či bez něj.
18. Na cizince ze třetích zemí (v tomto případě z Ukrajiny) podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti dopadala povinnost disponovat platným povolením k zaměstnání vydaným krajskou pobočkou Úřadu práce a platným oprávněním k pobytu na území České republiky. Ze sdělení Staves v rámci poskytnutí součinnosti ze dne 10. 10. 2018 (viz. č. 1. 7 správního spisu č. j. 31950/9.71/18-8) vyplývá, že povolení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně k zaměstnání I. I. ze dne 10. 5. 2018, č.j. BMA-1128/2018-za, pro druh práce „93130 Dělníci v oblasti výstavby budov“ na období od 31. 5. 2018 do 28. 8. 2018 bylo vázáno na zaměstnavatele Staves. Obsah povolení k zaměstnání I. I. odpovídá obsahu jeho pracovní smlouvy ze dne 8. 3. 2018. Pracovní poměr I. I. s družstvem Staves byl ukončen dohodou ze dne 27. 7. 2018, podle které byl smlouven zánik pracovního poměru ke dni 31. 7. 2018. Povolení k zaměstnání P. I. ze dne 10. 5. 2018, č.j. BMA-1129/2018-za, pro druh práce „93130 Dělníci v oblasti výstavby budov“ bylo rovněž vázáno na zaměstnavatele Staves. Obsah povolení taktéž odpovídal pracovní smlouvě ze dne 8. 3. 2018 uzavřené mezi Staves a P. I. Pracovní poměr P. I. byl ukončen také dohodou ze dne 27.7.2018, a to ke dni 31. 7. 2018. V době provedení kontroly tedy již ani jeden z cizinců nevykonával práci v souladu s vydaným povolením k zaměstnáním, neboť to bylo vázáno na výkon práce pro Staves, se kterým již ani jeden z cizinců nebyl v pracovněprávním poměru. Neodpovídal ani druh vykonávané práce, neboť v době kontroly cizinci vykonávali činnost týkající se třídění demontovaných dílů a úklid pracoviště po demontáži, zatímco pro družstvo Staves pracovali jako dělníci v oblasti výstavby budov.
19. Podle soudu z ničeho neplyne, že by sdělení Staves včetně předložených dohod o ukončení pracovního poměru mělo být účelové, jak tvrdí žalobce. Jestliže P. a I. I. vykonávali závislou práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, neboť neodpovídal druh práce, místo výkonu práce ani zaměstnavatel, nepochybně byly naplněny znaky nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti.
20. Dále soud hodnotil, zda bylo v předcházejícím správním řízení prokázáno, že cizinci (P. a I. I.) vykonávali pro žalobce závislou práci mimo pracovněprávní vztah.
21. Podle seznamu kontrolovaných osob se dne 9. 8. 2018 na pracovišti Daikin v Brně mimo jiné nacházeli P. I. a A. I. Oba měli vykonávat zámečnické práce a montáže. U P. I. je v kolonce „zaměstnavatel“ uvedeno „STAVES“, u A. I. byl uveden žalobce jako „PLP Invest“. Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Byť I. I. nebyl v seznamu kontrolovaných osob ze dne 9. 8. 2018 na pracovišti Daikin uveden, vyplývá jeho přítomnost ze skutečností sdělených při výslechu, jak bych zachycen v protokolu Policie České republiky ze dne 20. 8. 2018, č. j. KRPB-179798-11/ČJ-2018-060022-SV. K dotazu na jeho činnost dne 9. 8. 2018 v brněnském areálu Daikin I. I. uvedl, že tam prováděl demontáž a montáž filtru klimatizací a že jej ve firmě Daikin upozornili na bezpečnost práce, jinak mu nikdo nic neříkal ani nekontroloval. Přítomnost I. I. na pracovišti Daikin prokazuje také záznam o školení BOZP ze dne 6. 8. 2018 (č. l. 10 správního spisu, č. j. 31950/9.71/18-8), na kterém je uveden jako školitel J. M., tlumočnickem byl A. I. a na prezenční listině byli vyjma A. I. a uvedeni také I. I. a P. I. Dále přítomnost na uvedeném pracovišti a výkon práce P. I., I. I. a A. I. pro žalobce vyplývá ze sdělení J. M. při poskytnutí součinnosti dne 24. 10. 2018.

22. Není tedy pravdou, že by vyjádření J. M. bylo jediným důkazem, ze kterého správní orgány vycházely a na základě kterého dovedly spáchání předmětného přestupku žalobcem. Podle sdělení společnosti Daikin ze dne 20. 8. 2018 P. I. a A. I. pracovali v době kontroly pro OEP Solution s.r.o. v souvislosti s instalací nového technického zařízení. OEP Solution s.r.o. v rámci sdělení ze dne 3. 10. 2018 uvedla, že jim jména cizinců nejsou známa, že tyto osoby nevyslala k výkonu práce na pracoviště Daikin a že neví, kdo je jejich zaměstnavatelem. Za jimi prováděnou práci odpovídala společnost Mühlheim a totožnost zaměstnanců, kteří tuto práci prováděli, ani jejich vztah k této společnosti jim znám nebyl. Provedení předmětných prací zajišťovala společnost Mühlheim skrze smlouvu o dílo ze dne 4. 8. 2018 uzavřenou se žalobcem. Ten se zavázal v období od 6. 8. 2018 do 12. 8. 2018 provést práce spočívající v roztržení odpadu dle materiálu a úklidu při realizaci výměny a opravy spalovací komory v provozu Daikin za cenu 7 350 Kč. Obsahově tedy předmětná smlouva o dílo odpovídala pracím, při jejichž výkonu byli zjištěni P. a I. I. Tato skutečnost plyne jak z vyjádření J. M., tak z předmětné smlouvy o dílo poskytnutých v rámci součinnosti ze dne 24. 10. 2018 (č. l. 11 správního spisu, č. j. 31950/9.71/18-8). Byť žalobce hodnověrnost tvrzení J. M. zpochybňuje, podle soudu naopak předmětné sdělení odpovídá listinám obsaženým ve správním spisu a je rovněž v souladu s výpověďmi ostatních dotazovaných osob. Žalobce v rámci poskytnutí součinnosti dne 22. 11. 2018 nepopřel, že předmětem jeho podnikání je práce s tříděným odpadem, kterou vykonává většinou prostřednictvím vlastních zaměstnanců, ani že s Mühlheim spolupracoval na základě smlouvy o dílo. Žalobce připustil, že jeho zaměstnancem byl pouze A. I.; P. I. a I. I. údajně nezaměstnával a neznal. Zmíněné tvrzení žalobce je však vyvráceno potvrzením o školení BOZP i pověřením pro A. I. a ze dne 5. 8. 2018, z něhož vyplývá, že A. I. byl žalobcem označen jako vedoucí zaměstnanec při zhotovování díla pro Mühlheim (z čehož lze dovodit, že se na pracovišti vyskytovali i další žalobcovi pracovníci v podřízeném postavení).
23. Podle soudu tak skutečnosti zjištěné ve správním řízení oprávněně vedly správní orgány k závěru, že žalobce vystupoval jako subdodavatel společnosti Mühlheim, která prostřednictvím Jaroslava Mühlheima pracovníky žalobce (Petra Isira, Ivana Isira a Andrie Ivanova) pouze proškolila v BOZP (záznam o školení BOZP ze dne 6. 8. 2018). Tito pracovníci následně pro žalobce vykonávali závislou práci mimo pracovní poměr, neboť vykonávali osobně (byli přítomni na brněnském pracovišti), soustavně a podle jeho pokynů v podřízeném vztahu práci, k jejímuž provedení se žalobce zavázal ve smlouvě o dílo ze dne 4. 8. 2018. Jestliže žalobce nepředložil smlouvu prokazující existenci pracovněprávního

vztahu s Petrem Isirem a Ivanem Isirem, došlo k naplnění znaků nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti (viz bod 21 rozsudku č. j. 62 Ad 2/2020-67).

24. Námitka, že částka 7 350 Kč neodpovídá mzdovým nákladům tří zaměstnanců vykonávajících práci po dobu 7 dnů, není relevantní. Jak přílehavě uvedl správní orgán prvního stupně, odměna byla sjednána za provedení díla za období 1 týdne, nikoliv jako odměna za výkon práce tří zaměstnanců (shodně viz bod 22 rozsudku č. j. 62 Ad 2/2020-67). Nadto ani případné sjednání nepřiměřené odměny za práci by na spáchání předmětného přestupku žalobcem nic neměnilo, pokud z důkazů vyplývá, že žalobce zmíněným cizincům výkon nelegální práce skutečně umožnil. Žalovaný odměňování Petra a Ivana Isira ze strany žalobce nebyl povinen blíže zkoumat, neboť výše odměny není pro dovození výkonu nelegální práce podstatná.
25. Soud tak uzavírá, že správní orgány dostatečně prokázaly, že to byl žalobce, kdo Petru a Ivanu Isirovi umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, čímž spáchal přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobcova argumentace upozorňující na možnou účelovost některých důkazů podle soudu nezpůsobila vznik rozumných pochybností o naplnění skutkové podstaty přestupku, které by bylo třeba vykládat v jeho prospěch.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, soud bez jednání (za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.) zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2026

David Raus v.r.
předseda senátu